

OVER VLOED

Toneelspel in drie bedrijven

door

MARCO STROO

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **OVER VLOED** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **MARCO STROO** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 2018 Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **8** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Fiona de Vries: (54 jaar) Moeder van Karin en Sanne en echtgenote van Anton. Fiona is een zorgzame vrouw. Zodra ze het gevoel krijgt dat iemand iets nodig heeft, schiet ze al toe om te helpen. Heeft een opgeruimd, gestructureerd karakter en weet precies waar ze wat in haar huis kan vinden. Draait niet om zaken heen, maar is recht voor zijn raap en kordaat.

Anton de Vries: (56 jaar) Vader van Karin en Sanne en echtgenoot van Fiona. Kan niet werkeloos toezien als er mensen lijden of in gevaar zijn. Nuchtere, vriendelijke man, maar kan het niet hebben als er onrecht geschiedt of domme beslissingen worden genomen. Kan dan flink mopperen. Heeft dan Fiona, om hem op subtiele wijze te helpen het moment los te laten.

Karin de Vries: (24 jaar) Dochter van Anton en Fiona. Vierentwintig jaar, getrouwd met Jacob en hoogzwanger van hun eerste kind. Karin is hier dolgelukkig mee, want het moederschap is haar droom. Ze lijkt op haar moeder wat betreft zorgzaamheid en opgeruimdheid. Is daarnaast van het niet zeuren, maar aanpakken. Door de omstandigheden heeft ze het echter behoorlijk met zichzelf te doen. Heeft een vorm van diabetes.

Sanne de Vries: (22 jaar) Dochter van Anton en Fiona. Uiterekend op 1 februari wordt ze tweeëntwintig jaar. Is een avontuurlijke, nieuwsgierige en ambitieuze jongedame. Is daarnaast nogal uitgesproken en uitbundig. Sanne heeft het verstand op de juiste plek zitten, ze werkt bij een plaatselijke krant en droomt ervan om ooit haar geld te verdienen als schrijfster.

Jopie Wielemaker: (ca 69 Jaar) De buurvrouw die aan het begin van de avond is gered door Anton. Jopie is een lieve vrouw, maar af en toe flink in de war en kan dan fel en cynisch reageren. Ze verloor haar man aan het begin van de rampnacht en is hierdoor nog meer in de war dan anders.

Jacob de Putter: (25 jaar) Boer en echtgenoot van Karin. Jacob is een hartelijke man die van een geintje houdt en af en toe wat blufferig kan doen. Goeie vriend van Dirk.

Dirk van der Korput: (24 jaar) Ex-vriendje van Sanne, of toch niet?

Vanaf het moment van zijn opkomst is het duidelijk dat hij Sanne nog niet heeft los gelaten. Dirk is iemand die in eerste instantie niet snel op de voorgrond treedt, maar als hij zich meer op zijn gemak voelt is hij een gemakkelijk spreker. Blijkt dan een avontuurlijke grappenmaker.

Dokter Sanders: (58 jaar) Een vriendelijke man met een bijzondere manier van praten en doen. Een goed arts bovendien. Er is een belangrijk pijnpunt. Als bestuurslid van het waterschap heeft hij weinig gedaan om te zorgen dat de dijken werden verhoogd en versterkt. Iets dat met name Anton hem kwalijk neemt.

DECOR:

Het stuk speelt zich af op een zolderkamer. Tegen de achterwand staat een bed, rechtsvoor twee simpele stoelen met een leeg tafeltje. Linksachter zit een luik naar een berging, aan de zijkant links zit een dakraam met zitvensterbank, rechtsachter de deur naar de overloop en de trap naar beneden. Links van de deur staat een kleine kast.

EERSTE BEDRIJF

(Anton staat bezorgd bij het raam en staart naar buiten)

FIONA: *(door deur op)* Anton, dus je zit hier op zolder... Man, ik zoek het hele huis door naar je. In de schuur, in de tuin, bij de kippen... ik heb zelfs nog in je werkhok gekeken, maar ook daar was je niet en dan vind ik je uiteindelijk hier, wat.... *(ziet Anton naar buiten staren en zwijgt even, dan bezorgd)* Anton? Wat is er aan de hand?

ANTON: *(afwezig)* Oh, dag Appeltje... Zeg, weet jij toevallig of die oude dekenkist nog ergens hier op zolder staat?

FIONA: *(had deze vraag duidelijk niet verwacht en staart hem een ogenblik verward aan)* Oh, die kist... die staat links achter het luik onder een stapel oude boeken. *(wijst terloops in de richting van het luik)* Hoezo?

ANTON: Nee, zomaar... Liggen er hierboven toevallig kaarsen en lucifers?

FIONA: Natuurlijk niet, die liggen beneden in het dressoir naast mijn breinaalden.

ANTON: Oh, oké... Ik kijk zo wel even.

FIONA: Hè? Wat is er toch aan de hand? Waarom doe je zo... bezorgd?

ANTON: *(kijkt op en lijkt haar nu pas echt op te merken)* Appeltje! Mijn lieve vrouw. *(ruikt en glimlacht)* Ruikt lekker.

FIONA: Dank je. *(stralend)* Ja, met appels uit eigen tuin. De laatste die we hadden. Onze lieve meid wordt morgen alweer tweeëntwintig, maar nog altijd wil ze het liefste moeders appeltaart voor haar verjaardag.

ANTON: *(glimlachend)* Ja, de taart. Die ruikt ook goed, maar ik had het eigenlijk over jou. Je ruikt zo fris als altijd.

FIONA: *(lachend)* Dank je.

ANTON: Ik ruik ook nog iets anders, klopt dat?

FIONA: Ja, ze wilde zo graag erwtensoeep eten morgen, dus dat ben ik ook alvast aan het maken.

ANTON: Je bent toch een lief mens. Heerlijk.

FIONA: Ik ben zo benieuwd naar wat ze van haar typemachine vindt.

ANTON: Ja, die is mooi.

FIONA: En degelijk ook. Dat is belangrijk. Een schrijfster heeft een goeie typemachine nodig.

ANTON: Inderdaad, komt Dirk ook morgen?

FIONA: *(schiet in de lach)* Nee joh, Dirk is alweer over.

ANTON: *(laat dit even inwerken)* Jammer.

FIONA: Ja. Zeker. (*ongeduldig*) Wil je me dan nu vertellen wat er aan de hand is?

ANTON: Ik heb... een voorgevoel.

FIONA: Wat voor voorgevoel?

ANTON: Een gevoel van... Ik weet het niet zeker, maar... De wind... het weer.

FIONA: Het weer. Ja, daar zeg je zoiets... De storm die al de hele dag rond het huis raast is zenuwslopend.

ANTON: Het is zo in heel Zeeland en ik ben bang dat het erger wordt. Vanmiddag was ik bij het veerplein en ik weet het niet... De Schelde was behoorlijk onstuimig en dan die wind... Er fietsten wat kinderen over de dijk en ik dacht echt dat de wind ze in het water zou blazen... Bij Taveerne Waterloo stonden wat oude mannen en je mag van ze vinden wat je vindt, eigenwijs stel mopperaars dat ze zijn, maar ze hebben zelf gevaren... Zelfs zij leken onder de indruk van het water. Ik weet het niet, het geheel bezorgde me een naar gevoel.

FIONA: Dat begrijp ik wel. Het KNMI verkondigde al op de radio dat de storm in de loop van de avond gaat toenemen en ze zeiden zelfs dat er kans is op springvloed.

ANTON: (*bezorgd*) Dat geloof ik gerust.

FIONA: Maar... Denk je dat we ons echt zorgen moeten maken?

ANTON: Ik weet het niet... Misschien. Ik sprak nog met Frank van de gemeente, maar die reageerde wat lacherig en wuifde het weg.

FIONA: Pardon?

ANTON: Hij zei dat ze het echt wel in de gaten zouden houden en dat we ons maar niet te druk moesten maken. Bovendien zouden ze van het waterschap kort geleden nog hebben gezegd dat de dijken nog steeds sterk genoeg zijn om een flinke storm te kunnen hebben.

FIONA: (*voorzichtig*) Ah, ja dat...

ANTON: (*met afkeer*) Dat waterschap! Bah! Stelletje onkundigen zijn het...

FIONA: Je gaat toch niet weer beginnen over...

ANTON: Nee... Maar kom op! Dat wordt bestuurd door mensen die er niet eens voor geleerd hebben, maar vanwege hun aanzien een functie hebben gekregen. Dan kunnen ze zichzelf ook nog eens dijkgraaf noemen. Klinkt zo lekker sjiek... Belachelijk!

FIONA: (*snel*) Jaja, dat...

ANTON: (*onderbreekt haar*) En dan die kerel! Dat is...

FIONA: Nee hè.

ANTON: Dat is de ergste! Een arts. Wat weet die er vanaf? Waarom

moet zo'n man mee beslissen over dit soort zaken?

FIONA: Ja, ik ken je mening over hem ondertussen wel. Hou nu eens op over...

ANTON: *(onderbreekt haar)* Jaja, ik heb je gehoord.

FIONA: Dus jij maakt je echt zorgen? Over het weer?

ANTON: Ja! *(ziet Fiona schrikken)* Nou ja... Ik weet het niet... Weet je, misschien was het ook wel terecht dat Frank het weg wuifde en misschien maak ik me druk om niets.

FIONA: *(bezorgd)* Misschien.

ANTON: Laten we maar gewoon normaal ons ding doen... Komt goed.

FIONA: Ik hoop het.

ANTON: *(probeert luchtig te klinken)* Natuurlijk wel... Morgen vieren we Sanne d'r verjaardag, dan zien we iedereen weer. Gezellig.

FIONA: Dat is goed. Ik ga de taart uit de oven halen. Ik zie je zo beneden.

ANTON: Oké.

FIONA: Vind je het goed als Karin vanavond mee eet?

ANTON: Ja natuurlijk. Onze kinderen zijn toch altijd welkom. Komt alleen Karin eten?

FIONA: Ja eehhh...

ANTON: Dus Jacob niet?

FIONA: Ze hadden onenigheid. Iets met haar zwangerschap en dat ze niet lang meer hoeft voor ze is uitgerekend, ik weet het niet. Kom je zo naar beneden? Het is weekend.

ANTON: Ja is goed. Ik kom.

FIONA: Dan zet ik alvast koffie. Tot zo *(deur overloop af)*

ANTON: Er moeten kaarsen en lucifers komen, je weet maar nooit. *(kijkt bezorgd naar buiten)* Misschien ook een flinke stapel handdoeken en wat kleding en...

DOEK

(de ruimte wordt verlicht door 'maanlicht' dat door het dakraam naar binnen valt, op het tafeltje staan brandende kaarsen. Sanne zit in het zolderraam naar buiten te staren, Jopie zit ineengedoken, rillend op de stoel, ze dept met een zakdoek regelmatig haar ogen. Fiona komt net met een deken uit het luik. Karin zit onder een deken op het bed en leunt tegen een kussen dat tegen de muur ligt. Op de achtergrond klinkt voortdurend het geluid van de storm die buiten raast)

FIONA: *(legt de deken over de schouders van Jopie heen)* Misschien krijgt u het zo wat warmer, mevrouw Wielemaker.

JOPIE: Zeg toch Jopie, kind.

FIONA: Dat is heel lief van u, mevrouw Wielemaker... Ik wilde dat ik u iets warmes te drinken aan kon bieden om warm te worden... ik wilde dat ik u ook maar iets kon aanbieden...

JOPIE: Hoor dat toch en je bent al zo lief voor me geweest. Zonder jou en je man zou ik... *(het lukt haar niet haar zin af te maken, na enkele seconden klinkt het gesmoord)* maar die brave Walter...

FIONA: *(slaat snel een arm om de schouders van Jopie)* Arme vrouw... Ik vind het heel erg voor u... *(stilte)*

JOPIE: Zomaar verdwenen. *(Fiona weet duidelijk niet hoe te reageren, dus zwijgt)* Omdat hij nog even iets uit de tuin wilde halen. Zo ineens, hops.

FIONA: Wat was het dan?

JOPIE: *(staart Fiona aan alsof ze haar nog nooit heeft gezien)* Hè?

FIONA: Wat wilde hij dan gaan pakken?

JOPIE: Wat? Wie ben jij? Wat doe ik hier?

FIONA: Mevrouw Wielemaker, u...

JOPIE: *(snerpend)* Het is koud!

FIONA: Ja, inderdaad, maar... Uw man. Walter, hij... *(stilte)*

JOPIE: Walter? *(lacht bitter en klinkt ineens anders in haar spreken)* Walter! Bah! Smeerlap.

FIONA: Mevrouw Wielemaker! Dat kunt u toch niet zomaar zeggen?

JOPIE: Waarom niet? Hij praat ook altijd over mij. Denkt dat ik gek ben die kerel. Denkt dat ik hem niet door heb. Waar is hij eigenlijk?

FIONA: Uw man is verdronken.

JOPIE: Verdronken... Hoe is het mogelijk... Altijd zo veilig geleefd en dan verdrinken. Typisch dat juist die brave, veilige Walter moest verdrinken.

FIONA: Pardon?

JOPIE: *(bitter)* Die arme, arme man. Was altijd zo bang!

FIONA: Ik weet niet waar u het over...

JOPIE: Bange, bange Walter.

FIONA: Mevrouw Wielemaker! Uw man was een goed mens en...

JOPIE: Ach! Een goed mens. Jouw man was een held in de oorlog, de mijne zat iedere avond bang in een hoekje van onze woonkamer te bidden. Hopen dat het snel voorbij zou gaan.

FIONA: Uw man deed niemand kwaad en had net als de meeste mensen niet gevraagd om al die ellende.

JOPIE: Het zal wel! Bijdehand trutje dat je er bent..! Hè! Jij... jij eeeh.... *(stilte, dan ineens met kinderlijke stem)* Mammie? Waar zijn we, mammie?

FIONA: *(trieste stem)* Ach mevrouw Wielemaker...

JOPIE: Ik heb het zo koud, mammie. Ik wil niet op het strand... Gaan we nu snel naar huis?

FIONA: Bijna, Jopie. Nog eventjes wachten nu.

JOPIE: *(verward, weer even helder)* Waar ben ik? Waar... Wat is er... Walter? Ben je daar, Walter?

FIONA: Probeer te ontspannen, mevrouw Wielemaker. U bent bij ons.

JOPIE: Oh... Walter is dood, ja. Wat moet ik nu toch? *(laat snikkend haar gezicht tussen haar benen vallen, Fiona staat op en gaat naast Karin zitten)*

KARIN: Arme vrouw. Ze is echt behoorlijk in de war, hè?

FIONA: Ze is de laatste tijd behoorlijk hard achteruit gegaan...

KARIN: Heb je het ook zo koud?

FIONA: Is het zo erg? *(wil weer overeind komen)* Zal ik kijken of ik nog een deken kan vinden? Of moet ik misschien...

KARIN: Mam nee, blijf alsjeblieft even bij me zitten, wil je?

FIONA: Weet je het zeker? Het is een kleine...

KARIN: Mam, alsjeblieft?

FIONA: *(laat zich met tegenzin weer op het bed terug zakken)* Is goed, lieverd... Gaat het wel met je?

KARIN: *(probeert hoopvol en sterk te klinken)* Ja hoor, ik... *(dan snikt ze, slaat wanhopig haar handen voor haar gezicht en blijft zo even zitten, kijkt Fiona dan verlegen aan, Jopie kijkt haar met niet begrijpende blik aan)* Sorry hoor...

JOPIE: Ben jij je hondje ook kwijt geraakt? Moet je daarom zo huilen?

KARIN: Nee, ik... Ja, inderdaad...

JOPIE: Dat is niet leuk, ik ben de mijne ook al kwijt.

KARIN: Geeft niets hoor. Komt wel goed.

JOPIE: Fiepie! Fiepie? *(staart enkele seconden rond en vervalt dan in apathie)*

KARIN: Dit is echt heftig. Gaat dat altijd zo?

FIONA: Nee, soms is ze juist heel helder en dan lijkt ze alles weer te weten van wie ze was en wat ze deed.

KARIN: Wat moet meneer Wielemaker het zwaar hebben gehad.

FIONA: Ja, dat klopt. Terwijl hij ook de jongste niet meer was. Je vader en ik probeerden hem zoveel mogelijk te helpen.

KARIN: Ja...

FIONA: Ik kan me zo goed voorstellen hoe bezorgd je nu moet zijn om Jacob, maar het komt goed. Je man zit vast ergens op een dak. Misschien wel op jullie boerderij.

KARIN: (*schiet in de lach*) Op iets te knagen dat hij op het laatste moment nog ergens vandaan heeft.

FIONA: (*lacht ook*) Mooi toch, een man met zo'n gezonde eetlust.

KARIN: Hij kan het hebben... Over eten gesproken. Heeft pa echt geen eten of drinken mee naar zolder genomen?

FIONA: Nee.

KARIN: Dat is toch raar? Terwijl je zegt dat hij al de hele dag bezorgd was om het weer en of de dijken deze storm wel aan zouden kunnen? Hoe kan dat nou?

FIONA: (*iets kribbig*) Ja, Karin, dat... (*nadenkend*) dat weet ik eigenlijk niet. Je vader kan wel eens verstrooid zijn...

KARIN: Vertel mij wat.

FIONA: Dus nee, ik weet het echt niet.

KARIN: Dan hoop ik maar dat we hier geen dagen vast gaan zitten...

FIONA: Maak je daar nu niet zo druk om. Dat komt heus goed.

KARIN: Makkelijk praten voor jou, mam. Jij hebt geen suikerziekte... en dan heb ik het nog niet eens over het kindje in mijn buik. Het gaat nu niet slechts om mijn gezondheid alleen en het schijnt erg belangrijk te zijn voor de gezondheid van een ongeborn kind dat je bloedwaardes niet teveel gaan schommelen.

FIONA: Ja, natuurlijk. Daar heb je ook gelijk in, sorry. Gaat dat wel goed?

KARIN: Nu nog wel. Ik heb voor het slapen gaan nog wat gegeten en mijn medicatie genomen. Het gaat mij er meer om dat we hier geen dagen zonder eten of drinken moeten zitten. Dat blijft niet lang goed gaan.

FIONA: Nee, inderdaad. Maar dat hoop ik toch niet, dat we hier nog dagen vast zullen zitten.

KARIN: Misschien niet, maar we weten het niet... en dan Jacob. (*bezorgd*) Mam, ik wil weten dat alles in orde is met die eigenwijze kerel.

FIONA: Jacob is heus wel in orde. Als er iemand voor zichzelf kan zorgen, dan is het jouw man wel.

KARIN: Ja, desnoods bluft hij zich overal doorheen, maar water laat zich niet afbluffen.

FIONA: Jij noemt het bluf, ik noem het zelfvertrouwen. Ik dacht dat je dat juist zo waardeerde in Jacob.

KARIN: Dat is ook wel zo, maar... Soms kan ik het wat minder hebben... Het is gewoon... Ik voel me zo rot, nu. Ik was zo boos op hem vanmiddag. Zo boos! Dat ik echt niet thuis wilde slapen vannacht... Maar nu. Onze laatste woorden bestonden uit verwijten over en weer en nu zie ik hem misschien niet eens meer levend terug...

FIONA: Ach, liefje, dat...

KARIN: (*fel*) Maar soms kan hij me zo het bloed onder mijn nagels vandaan halen! Oeeee! Dan doet hij dingen waarvan hij weet dat ik ze niet leuk vind en dan denk ik... Dan kan ik hem wel wat doen! Alsof hij het expres doet!

FIONA: Wat doet hij dan?

KARIN: Ja, weet ik veel... Denken dat alles vanzelf goed komt, omdat hij dat wil... Zijn zoi overal in huis laten slingeren... Zijn vieze modderklompen bij de deur laten liggen... Zijn vieze stinksokken en ondergoed naast het bed laten liggen...

FIONA: Stinksokken, ja dat is niet prettig. Dat was een van de ergste dingen toen ik zwanger was... (*Jopie schrikt ineens op uit haar apathie en kijkt rond*)

JOPIE: Zijn we er al bijna, mammie?

FIONA: Eeh... Ja, bijna. Nog even geduld.

JOPIE: Mag ik een snoepje?

FIONA: Straks...

KARIN: Hoe doen jullie het eigenlijk?

FIONA: Hoe doen we wat?

KARIN: Geen ruzie maken. (*terwijl Karin praat gaat Fiona steeds ongeloviger kijken*) Ik weet dat jullie vroeger wel eens ruzie hadden, maar dat is echt zo lang geleden dat ik het me nauwelijks nog kan herinneren. Maar nu, nooit meer en.... (*kan haar moeders blik niet meer verdragen*) Ja, wat nou?

FIONA: Dit meen je echt, hè?

Karin: (*verlegen*) Wat?

FIONA: Lieve Karin, denk je nu werkelijk dat je vader en ik nooit ruzie hebben? Je vader en ik hebben vaak genoeg ruzie, geloof me. Niet meer zoveel als vroeger en zeker niet zo fel, maar toch...

KARIN: Oh, oké... Echt?

FIONA: Ja, joh. Vroeger, toen jullie nog kleiner waren, was er zoveel spanning tussen je vader en mij. We scholden constant op elkaar,

maakten elkaar verwijten over de kleinste dingetjes. Stinksokken bijvoorbeeld, echt we...

KARIN: Sorry, mam, maar ik herken jullie hier dus totaal niet in...

FIONA: We maakten elkaar gek. Dat je dat niet meer weet... Op een dag was je vader zo boos en zijn hoofd zo rood dat ik dacht dat hij zou gaan...

KARIN: (*kreunt*) Sorry mam, maar ik heb wat last van mijn buik.

FIONA: (*schrikt op*) Oh jee, gaat het wel? Moet ik...?

KARIN: (*geagiteerd*) Nee, blijf nou gewoon zitten! (*kalmer*) Het is gewoon die kleine die test hoe sterk mijn ribben zijn... Had jij daar geen last van? Bij ons?

FIONA: (*gaat weer zitten*) Dat weet ik niet meer zo goed. Ik had overal pijn... (*peinzend*) Ik was beide keren zo verschrikkelijk ziek. Negen maanden lang spugen... Alles maakte me misselijk. Geuren, bewegen, eten... en alles deed pijn. (*kijkt in de verte en beleeft het duidelijk weer*) De verloskundige zei dat het er allemaal bij hoorde, dat er soms nu eenmaal vrouwen zijn die hier last van hebben. Dokter Sanders was woedend toen hij daarvan hoorde. Vond het amateurisme ten top om met zulke praatjes te komen.

KARIN: Klinkt inderdaad als dokter Sanders. Kan nog steeds niet zo goed tegen dat soort doodoeners als 'het hoort erbij'.

FIONA: Een geweldig huisarts, toen al. Zo jong als hij toen nog was. Fijne man ook. Hij is er nooit echt achter gekomen wat maakte dat ik zo ziek was tijdens mijn zwangerschappen, maar hij nam me tenminste serieus en liet me in mijn waarde...

KARIN: Dat is fijn... (*ongelovig*) Je hebt nooit verteld dat je zwangerschappen zo zwaar waren...

FIONA: Ik dacht beide keren dat ik dood zou gaan... (*snel*) Maar dat is allemaal goed gekomen, nietwaar?

KARIN: Dat heb ik nooit geweten, wat erg. Sorry.

FIONA: (*wuift het weg*) Malle meid, alsof jullie daar wat aan konden doen. Bovendien is dat alweer zo lang geleden. Ik ben vooral blij dat jij wel in goeie gezondheid van je zwangerschap kunt genieten.

KARIN: Bedankt, mam... Ja, dat gaat wel goed. Nog een maand en dan is het zover... Dan ben ik zelf een mama. (*kijkt bezorgd richting raam*) Het is de wereld buiten dat raam waar ik me nu zorgen om maak... Dat water. Alles dat was opgebouwd na de oorlog is...

FIONA: Ik weet het, kind... Ik weet het. Zou je niet proberen of je nog wat kunt slapen?

KARIN: Alsof ik nu nog zou kunnen slapen. Met alles wat er gebeurt. Bovendien had ik al geslapen toen pa ons kwam zeggen dat we naar zolder moesten.

FIONA: Dat begrijp ik.

KARIN: Ik schrok me een ongeluk toen hij me wakker maakte.

SANNE: *(praat tegen zichzelf, terwijl ze mijmerend uit het raam staart)* De wereld is verdronken, zo volledig naar de diepte gezogen, tot op de bodem van de zee gezonken... De zee kwam en spoelde wat ons lief was weg... *(stilte)*

KARIN: Nee hè.

FIONA: Wat is er?

KARIN: Ik moet piesen.

FIONA: Dan ga je dat doen.

KARIN: Natuurlijk, moeder. Hoe ga ik dat doen? Verwacht je soms dat ik met mijn dikke buik uit het raam ga hangen? Gezellig. Hop! Beentjes in het water en maar lekker laten stromen? Of misschien kan ik...

FIONA: *(droog)* Er staat een krukje op de overloop met een gat erin. Er staat zelfs een emmer onder.

KARIN: Oh... echt? Heb ik helemaal niet gezien, toen we naar boven gingen.

FIONA: We hadden nogal haast. *(helpt Karin overeind)* Kom op. Ik help je even.

KARIN: Bedankt, mam. *(beiden deur overloop af)*

FIONA: *(terug op, tegen Sanne)* Wat blijf je daar toch bij dat raam zitten, Sanne?

SANNE: *(geïntimideerd)* Het is echt zo... overal.

FIONA: Dat klopt en het zal echt niet zomaar verdwijnen door er naar te blijven staren.

SANNE: Dat weet ik wel, maar...! Mam, ik word er gek van.. Pa is daar buiten en...

FIONA: Je vader weet wat hij doet.

SANNE: Dat zal wel, maar weet het water dat ook? Hij is al zo lang weg!

FIONA: Om mensen in nood te helpen.

SANNE: Maar..! Waarom moet hij dat doen? Er zijn toch ook... Weet ik veel.. anderen die iets kunnen?

FIONA: *(wanhopig)* Denk je dat ik dit wil? Dat je vader zijn leven riskeert? Alweer... *(vermant zich en kijkt hoopvol naar buiten)* Maar dat is wie je vader is, Sanne. Hij kan niet werkeloos toezien hoe onschuldigen om het leven komen. Dat moeten we accepteren.

SANNE: Ik weet het, mam.... Ik weet het... Ik ben trouwens wel blij dat we dit keer wel weten wat hij uitvoert.

FIONA: Ik ook, maar vergeet niet dat je vaders geheimzinnigheid in die tijd voortkwam uit voorzichtigheid.

SANNE: (*sceptisch*) Dus je vond het eigenlijk niet erg dat hij bij het verzet zat, zonder dat je er zelf ook maar iets van wist?

FIONA: Nou, toen ik erachter kwam was ik niet direct enthousiast. Dat weet je zelf ook wel. Jullie waren nog jong en de bezetters waren tot alles in staat. Het was toch gevaarlijk wat je vader deed, maar ik heb het altijd begrepen. Zo is je vader nu eenmaal, dat verander je niet.

SANNE: Ja... (*stilte*)

FIONA: Zou je hier over willen schrijven? Over vannacht?

SANNE: Hè? Nee, bah. Alsjeblieft niet zeg.

FIONA: Ik vroeg het me af, omdat je weleens hebt gezegd dat je echte verhalen wil schrijven. Echter dan dit wordt het niet.

SANNE: Ja, dat is wel zo, maar... Ik weet het niet, mam. Dit komt wel erg dichtbij allemaal, mam.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto